

ECOUL HANGULUI

ANUL V, NR. 18

Director: LILIANA PINTEA

DEZASTRU AUTUMNAL

*Eu știu că este-o mână atotbiruitoare,
o mână care suie în amplele amiezi,
și care răscolește, întunecă livezi,
lipsindu-le de soare.*

*Prin sinea noastră umblă, așa...
ca într-o carte, ne zdruncină adâncul,
fântânilor de veacuri*

*întunecă aleile prin parcuri
în neorânduială ne trece ca pe robi,
ca pe idei uzate ne trece în repaus,*

*cum trece iarba, frunza, din verde în rugină
și lasă-n urmă arbori încremeniți și goi,
de strigătul luminii ce n-a putut să iasă
din marea-ntunecare ce stăruie în noi.*

*Există cred, o mână ce umblă prin destine,
așa cum umblă vântul prin iarbă și prin ape
și pune depărtările aproape,
unind eternitatea cu marile ruine.*

Poet, Ovidiu Vasilescu

ECOUL HANGULUI

*Revistă culturală și de istorie,
2014
Anul V, numărul 18*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit
Legii nr. 8/1996, actualizată, privind
dreptul de autor și drepturile conexe.**

*Potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea
pentru conținutul articolelor publicate aparține
autorilor.*

Aripi spre lumină

"O secundă este irecuperabilă... știind aceasta, ce facem cu orele pierdute ... fără Dumnezeu?"

"Fără margini în timp. Iubirea n-are limite. Atât din pricina esenței ei dumnezeiești, cât și din pricina misiunii sale veșnice. Timpul și spațiul n-o pot îngrădi. Toate celelalte lucruri sunt supuse legilor timpului, frumusețea trupului, marile zidiri, livezile, grădinile, tot ceea ce iese din pământ, toate îmbătrânesc, sunt trecătoare. Numai iubirea singură este la adăpost de acest neajuns și departe de a fi vestejită prin numărul anilor, ea nu e întreruptă nici prin moarte, ci merge crescând până la sfârșitul veacului. E un izvor și destinul izvorului e acela de a curge neîntrerupt. Izvorul dragostei e superior răului din răi. Acela se desfăcea în patru brațe; acesta se înalță până la cer, naște fluviul care-și mâna apele până-n veșnicie."

"Mai tare și mai duios de cum a chemat Iisus pe oameni, nu-i poate chema nimeni de pe lume. Necazurile vieții însă iau pe oameni din altă parte, silindu-i să-l caute pe Dumnezeu."

"Păcătoșii au un prieten, pe Iisus. Din momentul în care cunosti că ești păcătos, te-ai schimbat din vrăjmasul lui Dumnezeu în prietenul lui Dumnezeu."

„Cu un bănuț dăruit poți cumpăra cerul, nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă nu ai nici acel bănuț, atunci dă măcar un pahar cu apă rece.”

"Cine nu s-ar bucura întru biruința Domnului nostru Iisus Hristos? El nu a fost biruitor pentru El, ci pentru noi. Biruința Lui nu l-a făcut pe El mai mare sau mai viu, sau mai bogat, ci pe noi ne-a făcut astfel. Biruința Lui nu este egoism, ci dragoste, nu este înșfăcare, ci dăruire. Cuceritorii pământești iau biruința asupra lor; Hristos este singurul Cuceritor care o aduce. Nici măcar un singur cuceritor pământesc, împărat sau căpetenie, nu dorește ca biruința lui să-i fie luată și dată altcuiva; numai Domnul Cel Înviat dăruiește biruința Lui cu amândouă mâinile, fiecăruia dintre noi și nu este supărat, ci mai mult Se bucură atunci când noi, prin biruința Lui, ne facem biruitori – cu alte cuvinte: mai mari, mai vii și mai bogați decât am fost."

"Biruitorul era Domnul Iisus Hristos. Veșnic fără de păcat și veșnic fără de moarte, El a trecut prin mormintele oamenilor, presărând florile nemuririi odată cu venirea Lui. Suflarea Lui a spulberat duhoarea păcatului și morții au înviat la cuvântul Lui. Dar El, din iubirea Sa pentru oameni, a luat muntele de păcate asupra Lui, în același chip în care, din iubirea Sa pentru oameni, S-a îmbrăcat în veșmânt de om, muritor. Dar păcatul omenesc era atât de greu și de cumplit că, sub povara lui, Fiul lui Dumnezeu a pogorât în mormânt. Însutit fie binecuvântat acel mormânt din care a țâșnit râu întreg de nemurire pentru întreaga omenire! Biruitorul a pogorât dincolo de morminte, până în iad, unde a răsturnat tronul lui Satan și a stricat pământul roditor al tuturor uneltirilor împotriva oamenilor. Din adâncimea mormântului, Biruitorul S-a înălțat în cerurile cele mai înalte, deschizând o cale nouă – către cetatea vieții. El a stricat iadul întru toată țaria Lui și, întru țaria Lui, a slăvit trupul Său și S-a înălțat din mormânt – întru puterea Lui, care este nedespărțită de aceea a Tatălui și a Duhului Sfânt. Blând ca un miel, bunul Domn Iisus a mers la suferință și la moarte, și puternic fiind ca Dumnezeu, El a răbdat suferința și a biruit moartea. Învierea Sa este adevărată și este în același timp proorocirea și chipul învierii noastre – căci trâmbița va suna și morții vor învia nesticăcioși."

COMUNA HANGU – DETALII GEOGRAFICE. TOPONIMIE

teritoriul județului Neamț, se află la nord-vest al municipiului Piatra Neamț, la o distanță de 60 km, pe D.N. 15.

Comuna Hangu se învecinează la Nord, urmând cumpăna apelor de la Vârful Mare, până la Vârful Crainicu, cu comuna Pipirig, la Est cu comuna Crăcăoani, până la Vârful Stirigoaiei, cu comuna Gârcina, până la Vârful Prislopașu și cu comuna Pângărați până la Vârful Frasinului. La Sud, de la Vârful Frasinului, coborând spre lacul de acumulare și urcând până la Verdele, cu orașul Bicaz, iar la Sud-vest cu comuna Ceahlău, până la Piciorul Pancului. La Vest se învecinează cu comuna Poiana Teiului, până la Vârful Mare.

Fiind așezată, pe versanții sudici ai Culmii Stânișoarei, din partea mijlocie a ramurii estice a Carpaților Orientali, este o comună cu specific montan, cu înălțimi sub 1.220 m.

Principalele cursuri de ape ale comunei sunt pâraurile Hangu și Buhalnița, cu afluenții lor, și pâraurile Bocăncești, Rotaru, Huiduman, Grozăvești, Dârțu și Potoci. Afluenții importanți, în raport cu așezările satelor, ai pâraului Hangu sunt: Audia, Sasu, Bolătău, Măcieș, pâraul Verii și Mitrofan, iar ai pâraului Buhalnița sunt: Sneamătu, Boura și Fârțăgi.

În ceea ce privește denumirea comunei Hangu, pe care învățătorul pensionar Teoctist Galinescu, având în vedere întinderea mare, populația numeroasă și rolul important jucat de hangani, de-a lungul istoriei, o numea „Țara Hangului”, s-au făcut mai multe presupuneri. Cuvântul „Hangu” derivă, cu certitudine din vocabula „hang”, care înseamnă ton, sunet. De aici și expresia românească „a ține hangul”, adică a se ocupa cu tonuri lungi, a acompania. Prin extensie, se poate spune că Hangu înseamnă ecou. Dacă luăm în considerație faptul că, la 1646 misionarul catolic Bandini, călătorind prin Moldova, a constatat că în zona noastră, de pe Dealul Doamnei până în Bistrița „ecoul se rostogolește de nouă ori”, am putea să înțelegem că numele de „Hangu” a fost atribuit acestor locuri, tocmai pentru că s-a avut în vedere acest fenomen acustic, chiar dacă el este numai în parte real.

Există și părerea că „Hangu” își are sorginea în numele unui șef mongol (tătar), „Han Gulai”, care a fost ucis la 1241, într-o luptă cu oamenii acestor locuri. Însă, acest Han Gulai nu este menționat în nici un document sau vreo altă scriere istorică, deci este ipotetică existența acestuia. Profesorul Gheorghe Druga este de părere că „o luptă de asemenea proporții, în care mongolii să fie înfrânți, iar conducătorul lor (hanul) să fie ucis, ar fi fost cu siguranță consemnată de contemporani”. El afirmă

că: „denumirea de Hangu nu este altceva decât traducerea în limba maghiară a denumirii „Audia”. Înainte de Dragoș Vodă și în timpul domniei lui s-a exercitat o dominație politică și un control militar asupra acestor locuri, de către maghiari. Se presupune că denumirea ungurească a râului „Audia” – „Hang” sau „Hangu” s-a extins asupra întregii regiuni de la poalele Ceahlăului, pătrunzând apoi, în această formă și în actele cancelariei domnești”.

Gheorghe Ungureanu considera că „Hangu s-a numit prima data poiana cunoscută mai târziu sub denumirea de «Șesul Hangului» [...] această poiană, din cauza așezării sale între munți, are un deosebit ecou. Locuitorii, mai toți veniți din Transilvania, au denumit-o Poiana Hangului – poiana cu ecou”.

Referindu-se la toponimia românească în general, una din marile personalități ale acestui ținut, Constantin Turcu, afirma că aceasta reprezintă „o strălucită creație, de milenii, a poporului român și a înaintașilor lui – tracii, dacii sau geții și romanii (...)” Noi plecăm de la certitudinea că ” întreaga noastră toponimie a fost creată de milenii și că, de la început, ea a fost românească și nu trebuie înțeles greșit faptul că avem azi nume topice de rezonanță străină. Dacă vicisitudinile istoriei ne-au forțat să conviețuim un timp și cu alte popoare, care au venit între noi

și au fost mai mult sau mai puțin trecătoare, trebuie să se știe că nu ele au creat o parte din toponimie, ci acele popoare care au găsit locurile numite de secole și le-au tradus numele în limba lor. Avem certitudinea că sub orice topic, aparent străin, stă la baza lui numele vechi românesc – adevăratul nume”.¹

Pornind de la acest adevăr, explicarea toponimiei acestor locuri, pare mai completă dacă se împletește cu puțină istorie, cu fapte și evenimente care întregesc interpretarea. Profesorul de istorie Gheorghe Druga, scrie, referindu-se la toponimia locală: „Altan” - munte în Hangu, așezat între satul Audia și comuna Crăcăoani. Originea numelui suscită numeroase discuții. Foarte răspândită, între localnici, este părerea că «Altan» este un cuvânt turcesc sau mongol, care înseamnă «aur». În popor este adânc înrădăcinată credința că acest munte adăpostește o comoară fabuloasă și că este bântuit de duhuri necurate care o păzesc. Au fost și încercări de a descoperi comoara, dar fără nici un rezultat. Este posibil că denumirea de «Altan» să vină și de la germanicul «alt» care înseamnă vechi, bătrân. Constantin Cihodaru este de părere că denumirea derivă de la cuvântul de origine germană «altan», care înseamnă platformă, loc drept, neted, comparându-l cu topicul românesc «Netedu». Este posibil ca acest munte să fi stat în atenția trupelor formate din germani, întrucât, de pe vârful lui se poate veghea până departe spre Hangu și valea Bistriței, dar și spre Cetatea Neamțului. De aici se putea străjui cel mai bine, străvechiul drum de legătură între Transilvania și Moldova, cunoscut sub

¹ Iordan, Iorgu – *Toponimia românească*, Editura Academiei, București, 1963

numele de Calea Mare. Nu se știe cu precizie când muntele Altăn a primit acest nume. Este posibil să se fi întâmplat la sfârșitul secolului al XVII-lea, când polonii au controlat întreaga zonă a Hangului, între ei aflându-se și mercenari nemți.”

Pe acest munte s-a construit o cetățuie care avea rolul de a supraveghea drumul care trecea peste Dealul Doamnei. Dovada o constituie urma unui șanț, care se cunoaște bine și astăzi, forma locului ca și denumirile toponimice „Piciorul Cetății” și „Pârâul Șanțului”.

„Audia” - pârâu și sat. Prima mențiune documentară a acestui nume o găsim în harta militară austriacă, realizată de Hora Von Otzelovich, în anul 1790, sub forma de „Baudi”, ca pârâu și sat în Hangu.

Toți cei care au încercat să explice semnificația cuvântului, sunt de acord cu faptul că acesta este românesc și înseamnă locul de unde se aude. Gheorghe Ungureanu scrie că satul „Audia” se numește așa, deoarece „se aude foarte bine din Poiana Hangului până la o depărtare foarte mare”. Constantin Mătasă exprima opinia că numele satului „Audia” pare a ne vorbi de „străji și semnalizare, în vreme de războaie”.

„Audia” reprezintă denumirea pe care localnicii au dat-o apei respective, care, datorită diferenței de nivel de la izvoare la vărsare, are cursul năvalnic, producând zgomot și vuet, auzindu-se de departe. În felul acesta „Audia” se înscrie în rândul acelor topice, nume de ape, care, datorită zgomotului pe care îl fac au primit denumiri diferite, cum ar fi : Boboteni, Dura, Duruitoarea și continua:

„Rezonanța latină a numelui, indică vechimea lui și continuitatea de locuire în zonă. Consider că este unul dintre cele mai vechi topice din Hangu și chiar denumirea de «Hangu» nu reprezintă altceva decât traducerea în limba maghiară a cuvântului românesc «Audia». Este greu de stabilit când s-a întâmplat acest lucru. Probabil că denumirea maghiară a râului Audia datează din jumătatea a doua a secolului al XIII-lea sau din primele decenii ale secolului al XIV-lea, când ungurii, refăcându-și puterea, după marea invazie mongolă din 1241, organizau expediții militare împotriva tătarilor, care-și exercitau dominația și asupra Moldovei. Este de presupus că, pentru a ajunge la est de Carpați, cetele militare maghiare foloseau și drumul care urma apa Bistricioarei, apoi a Audiei spre zona Neamțului. Întâlnind denumirea «Audia», ei au tradus-o în limba lor, cu termenul maghiar de «Hang», care înseamna ecou, sunet, răsunet. Localnicii s-au retras din calea oștilor, spre locuri mai ferite, ducând cu ei și păstrând vechea denumire «Audia». Același fenomen s-a întâmplat și cu râul Bistrița, care în cursul inferior și mijlociu are denumirea slavă de Bistrița, iar la izvoare, denumirea românească «Repedea»”. (va urma)

Prof. Drugă Gheorghe

Legende

Legende

Legende

Legende

ZÂNA FURATĂ

A îndrăgit odată, Siret, voievodul cel voinic, pe zâna cea frumoasă a munților, pe Bistrița.

Poate o fi zărit-o când se ducea la vânătoare prin codrii întunecoși ai țării sale, ce se întindea între Prut și munți; poate a văzut-o mai întâi în vis !... Destul că a simțit flăcăul cum nu mai poate să trăiască fără dânsa.

Și ce a făcut, ce n-a făcut, căutând-o multă vreme, că i-a mărturisit cât o iubește și-a cerut-o de soție.

Era chipeș flăcău voievodul: înalt, cu umeri largi. Purta veșmânt din catifele, deasupra căruia puneă armura. Pe cap avea cununa de argint, în mâna dreaptă buzduganul, la brâu o spadă ascuțită. Zâna l-a îndrăgit la rândul ei pe Siret curând de tot — și atât de tare — încât a hotărât să-i fie soată.

Nu era lucru prea ușor. De se însoțea cu un flăcău din lume, ea însăși devenea muritoare; își pierdea toate puterile de zână. Și mai era o pricină de teamă, pentru că zmeul cel mai necruțător — numit Inăul — jurase să o aibă pentru sine pe Bistrița, de când o zărise prima oară colindând codrii și poienile.

Și zâna se îngrozea de dânsul nu pentru ea, ci pentru acela ce îi era drag acum, pentru Siret.

Zmeul, Inăul, trimisese un spiriduș să iscodească. Și spiridușul aflase că zâna s-a hotărât să facă nunta cu voievodul. Că deseori își spun cuvinte dezmiertate și se

privesc pierduți în ochi, zile și nopți întregi, ținându-se de mână, ori alergând nestingheriți pe dealuri smălțuite cu flori, odihnindu-se rar, sub umbra codrilor, potolindu-și setea din izvoarele limpezi și reci, din inima pădurilor..

Și atunci zmeul a hotărât cu-adevărat să se răzbune. Cum ? Răpunându-l pe Siret și luându-i țara. Făcându-se voievod în locul său și-n sinea lui gândea:

„Când am să fiu voievodul unei țări atât de mândre, zâna o să dorească să-i fiu mire !”

Se și vedea, tâlharul, jucând la nuntă. El, mare, greu și cu cocoașă pe spinare, cu colții rânjiți; ea, sprintenă, în rochie albă, având în pletele de aur flori de lămâiță.

Cum socotea a și făcut. Și, adunându-și toți fărtații, zmeii cei mai mișei, s-a avântat să pustiască pământul lui Siret.

Voievodul, care știa ce gânduri are zmeul, s-a pregătit pe loc de luptă. Alături de el s-a ridicat întreaga țară și, după un război lung și crâncen, zmeii au fost goniți peste hotare.

Nu se putea oricine prinde în luptă cu voievodul. Când azvârlea o dată buzduganul, dacă era vreun zmeu în calea lui, îl prefăcea în praf pulbere.

Păi socotiți că o asemenea rușine nu l-a costat pe zmeu ? El, ce se repezise cu îngâmfare, crezându-se biruitor, să zacă în țarină, învins și cu un braț frânt ? Și zmeii lui, cei mai întunecați, să fie nimiciți de oastea lui Siret ?

În acest timp, poți să-ți închipui ce veselie, ce joc și cântec era în țară ! Siret luase pe draga lui de mână și împreună porniseră către palatul Rodnei. Împreună cu ei era și măicuța Bistriței — care era pe acea vreme regina zânelor și pe care ei, îngenunchind au rugat-o să le dea voie să se însoțească pe toată viața

Legende

Legende

Legende

Legende

Se repezira sa priveasca. Și, ce crezi?... Afară viscol, deși erau în toiul verii. Viscolul șuiera sălbatec iar pe munți se vedea căzând zăpada.

O zână a vrut atunci să închidă ferestrele palatului. Făcliile care fuseseră aprinse pe munte s-au zbuțuit, s-au frământat în vânt ca niște ființe chinuite, apoi s-au stins.

— Ce se întâmplă? a grăit Rodna îngrijorată.

— Sunt zmeii, a spus nu știu cine.

— Înău! au strigat zânele. Au împânzit văzduhul în zbor. Au făcut prieteșug cu viscolul, ca să-i ajute.

Și tot atuncea, vântul, repezind în ferestre o grindină de gheață le-a spart și a stins luminile și în palat.

S-a auzit un țipăt. Regina a ridicat în sus inelul pe care îl purta la deget și al cărui diamant putea să lumineze în jurul ei ca și ziua. Însă mireasa, Bistrița, pierise. Zmeul o luase în gheare și zburase cu dânsa. În urma lor se auzise numai un hohot rău, plin de batjocură. Hohotul îngrozitor al zmeului biruitor.

Și nici nu pot să povestesc ce jale, ce tristețe și ce plânset a izbucnit. Mama, regina zânelor, numai că nu înnebunise de durere.

Siret sărise de la masă, își închingase spada, își luase buzdușul și sărutând mâna reginei, pornise pe urmele fugarilor. Mistuit de durere, bietul voievod a străbătut pământul de la un cap la altul. Ani după ani a colindat, căutând fiecăruia colțișor de lume, întrebând fiecare om, fiecare fir de iarbă, norii cei veșnic călători, despre frumoasa lui mireasă, Bistrița.

Și doară peste vreme multă viscolul, care îl ajutase pe Înău, pentru că avusese prieteșug cu el, s-a înmuiat. Îi părea rău că a îndurerat atât de mult pe Rodna, regina zânelor, mama Bistriței. I se frângea sufletul, văzând-o plângând mereu, cu ochii spre cer..

S-a dus la ea și i-a cerut să-l ierte, și i-a spus unde se află ascuns zmeul.

Legende

Legende

Legende

Legende

Zâna i-a dat, în grabă, de știre lui Siret și el s-a repezit ca fulgerul într-acolo. L-a prins pe zmeu la o strâmtoare între munți, de unde nu putea să fugă. Și s-au luptat, unii spun că un an, alții că trei. Eu spun drept că nu știu bine cât... Dar din mânia și amărăciunea aceea nesfârșită pe care le adunase Siret în inimă, așa de tare l-a lovit pe zmeu cu buzduganul, că l-a făcut una cu pământul. L-a doborât

pe zmeu, a răscolit toate împrejurimile, dar pe Bistrița tot n-a găsit-o. Asta, pentru că zmeul o ascunsese într-un castel de piatră, de sub pământ. Castelului i se spune acum muntele Pietrosul.

Văzând că nu-și poate găsi mireasa nicăieri, Siret a vrut să-și afle moartea. El, fără Bistrița, nu voia să mai trăiască; îi părea totuși rău să se despartă de țara pe care o cârmuise și o apăraseră atâta vreme. Și, dorind să rămână cumva alături de pământul străbun, pe care l-a iubit atât de mult, a rugat pe regina zânelor să-l preschimbe într-un râu.

Voia i s-a împlinit și râul a prins să curgă.

Atunci, când dragul ei s-a făcut apă, Bistrița, ce fusese ascunsă în castelul de sub pământ, și-a simțit inima că-i bate tare, tare. Și a știut că lui Siret i s-a întâmplat, pe undeva, vreun rău. Nu mai avea puteri de zână. Dar s-a rugat și ea de duhul pământului să-i spargă drum, să iasă afară și să-l găsească pe Siret.

Și atâta de fierbinte s-a rugat, că duhul a deschis pământul și-a dat drumul apelor de dedesubt să iasă afară. Apele au țâșnit spărgând poarta castelului, Bistrița s-a repezit în valuri și trupul i s-a topit în apă.

S-a făcut Bistrița o apă aurie, ca pletele miresei lui Siret.

Sărind, sau lunecând pe munte, printre stânci, apa cea sprintenă l-a întrebat pe Soare:

— Tu, Soare, care le vezi și le știi pe toate, spune-mi rogu-te, unde e iubitul meu, Siret? Care e calea mai scurtă către el?

— E peste munți, e peste stânci, a răspuns Soarele zâmbind. E cale grea...

— Pe acolo am s-o iau, a răspuns Bistrița.

Și tăind muntele în curmeziș, alergând peste câmpii, a văzut de departe Siretul, râul cel lat și mândru ca o fâșie de argint și a știut că acela-i este soțul. S-a avântat cu bucurie către el și apele lor s-au făcut una.

— Iubitul meu, mirele meu, murmura Bistrița, iată-ne uniți.

— Pentru veșnicie vom rămâne astfel, a spus Siretul îmbrățișându-o.

Și din poveste se mai știe că zânele pluteau atunci deasupra apei, cântând și veselindu-se împreună. Bătrânii spun că s-ar afla și astăzi zâne peste Siret, de aceea e câmpia lui așa mănoasă...

ALEXANDRU MITRU

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

"DIVERGENT"

Universul pe care îți descoperi în cartea **"Divergent"**, de Veronica Roth este provocator, interesant și straniu. Atunci când intri în pielea personajului feminin Beatrice Prior, ai senzația ciudată că poți să-i semeni, că nimic nu e imposibil e realizat. Distrugerea unei lumi înseamnă, incontestabil, apariția alteia, nu neapărat mai bună, dar o altă lume. Într-o lume distrusă de eșecurile umane de lăcomie, ignoranță, minciuni, lașitate, și agresiune inutilă, apare o altă societate. O nouă versiune a orașului Chicago, organizat după un tipar bine stabilit.

Omenirea este împărțită în cinci facțiuni. Cei care cred că lumea a eșuat din cauza lăcomiei și a egoismului, a vanității și a invidiei, fac parte din *Abnegație*. Sunt modești și altruști, mereu dispuși să se ocupe de nevoile altora. Cei care disprețuiesc duplicitatea oamenilor fac parte din *Candoare*. Sunt onești, iar faptul că spun adevărul în orice situație e puțin spus. Ei spun tot ce gândesc. Cei care văd în oameni doar agresiune și sete de putere fac parte din *Prietenie*. Ei sunt pașnici, buni la suflet și iubitori. Cei care considera că lumea este ignorantă fac parte din *Erudiție* și sunt mereu însetați de cunoaștere. Sunt inteligenți, serioși și mereu concentrați. Urmăresc în mod constant cunoașterea deoarece aceasta este puterea. Și, în sfârșit, cei care au simțit că rădăcina tuturor problemelor lor provine de la lașitate, fac parte din *Neînfricare*. Sunt îndrăzneți și curajoși. Trebuie să se confrunte cu temerile lor și să treacă peste ele. O parte din slujba lor este să servească la paza și protecția orașului înconjurat de un zid, dincolo de care nimeni nu știe ce se află. Aceasta este lumea în care trăiește Beatrice, care aparține *Abnegației*. Beatrice știe că e diferită, iar testul de aptitudini, un test menit să îi arate în ce facțiune se potrivește, îi confirmă acest lucru. Lui Beatrice îi este dată o veste cumplită, este *Divergentă*! Ce înseamnă asta? Nici ea nu știe, dar un lucru îi este clar, dacă cineva află asta, poate fi moartă.

În fiecare an, într-o zi anume, tinerii în vârstă de 16 ani trebuie să-și aleagă facțiunea căreia îi vor fi devotați pentru tot restul vieții. Beatrice, care are 16 ani nu știe ce să facă acum! Să rămână lângă părinții ei în *Abnegație* și să fie nefericită sau să îi părăsească și să-și aleagă facțiunea căreia crede că îi aparține cu adevărat? La Ceremonia Alegerii, ea își urmează inima și alege să fie egoistă, dar curajoasă. Își abandonează familia, alegând facțiunea *Neînfricare*. Este nevoită să plece într-un loc în care crede că va fi ajutată să își înfrunte temerile, dar aterizează direct în iad, un loc în care supraviețuiesc doar cei ce trec de inițiere. Cei ce nu sunt acceptați sunt prea slabi sau ajung morți. În timpul inițierii care urmează, Beatrice își ia un alt nume, Tris, și se străduiește să afle cine sunt cu adevărat prietenii ei. În timpul probelor la care a fost supusă, Tris se îndrăgostește de Four, un instructor renumit în rândul Neînfricaților. Ea îl ajută să își înfrângă temerile, intrând în mintea lui, controlându-i gândurile. Pe măsură ce Tris descoperă un conflict care ia treptat amploare, amenințând să destrame societatea aparent perfectă în care trăiește, află că secretul ei ar putea-o ajuta să-i salveze pe cei dragi, sau ar distruge-o.

Cred că toți ne putem regăsi, mai mult sau mai puțin, în temerile lui Tris. Viața la vârta adolescenței e încă un mister pentru noi și multe lucruri ne sperie. Am înțeles însă, că întotdeauna curajul există în noi, doar că trebuie să îl găsim.

"Divergent" e una dintre cărțile care îți transformă viața. Pentru câteva zile uiți de probleme, de teste, de școală, de teme, de tot. Ești tu și cartea, într-un glob de sticlă care se sparge abia când termini cartea. James Dashner a avut dreptate: **"Divergent"** e o carte captivantă, fascinantă, complexă, care te ține în suspans și care e plină de surprize, plăcute sau nu. Mă voi gândi pentru multă vreme la cartea asta."

Prună Cristiana, elevă, clasa a VIII-a, Școala Hangului

MODALITĂȚI DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎN ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE ȘI EXTRAȘCOLARE

stabilit în formarea personalității elevilor.

Modelarea, formarea și educația omului cere timp și dăruire. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului.

În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psiho-intelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Astfel de activități sunt de o reală importanță într-o lume dominată de mass media și ne referim la televizor, calculator și internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noștri în niște persoane incapabile de a se controla comportamental, emoțional și mai presus de toate slabi dezvoltăți intelectual. Se știe că începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe, punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Activitățile de acest gen cu o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice.

Cunoașterea naturii respectiv a unui mediu particular de interes este facilitată prin adresarea de întrebări, de către cadrul didactic dar și de către elev. Unde este oare cel mai ușor să-ți pui întrebări, dacă nu în mijlocul naturii?!

Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, copiii își pot forma sentimente de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. Plimbările prin parc toamna, frunzele ruginii, stolurile de păsări care se pregăteau de plecare, frumusețea deosebită a acestui anotimp le vor rămâne în suflet celor mici, creându-le emoții estetice. La vârsta preșcolară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens. Ca educator trebuie să oferim în mod gradat în acord cu particularitățile de vârstă, cunoștințe științifice, să organizăm activități educative privind protejarea mediului înconjurător: curățarea parcului, a mediului de joacă, ocrotirea unor animale.

Scopul activităților extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile

Educație

Educație

Educație

Educație

extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Activitățile extracurriculare organizate împreună cu copiii au conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau sunt doar simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, instalații și tehnologii de uz casnic sau industrial, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc

ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Datorită lipsei de timp și a resurselor materiale și financiare pentru vizitarea mai multor muzee se poate recurge și la vizitarea on-line a unor muzee. Relațiile dintre școli și muzee, ar trebui văzute prin prisma obiectivelor lor respective, care totuși ridică deseori obstacole în calea dezvoltării colaborărilor între aceste instituții. Școlile se adresează unei populații-țintă, grupate pe cicluri. Ele transmit și impun un mesaj construit pe baza programei oficiale și sunt preocupate de coerența aspectului didactic al transmiterii de conținuturi. Pe de altă parte, muzeul este locul învățării opționale, accesibil doar celor care doresc cu adevărat să-l viziteze, care se adresează unui public variat. Coerența prezentată de muzeu este mult mai punctuală, legată de subiectul tratat și, deseori, direcția vizitei este cea care dă coerența educațională.

În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale (*excursii, drumeții, plimbări*), copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, lucrurile, fenomenele, anumite locuri istorice. Acestea sunt axate, în principal, pe viața în aer liber. În cadrul acțiunilor turistice, elevii își pot forma sentimente de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale. Dominantele acestui tip de activități trebuie să fie grija față de timpul liber al copilului, atitudinea de cunoaștere a dorințelor copiilor și de respectarea acestora. Acestea le oferă destindere, încredere, recreere, voie bună, iar unora dintre ei, celor timizi, posibilitatea unei afirmări și recunoaștere a aptitudinilor. Datorită acestor activități, elevii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților artistico-plastice și modelaj, iar materialele pe care le adună, sunt folosite în activitățile practice sau chiar în jocurile de creație. Trebuie menționat faptul că, la vârsta școlară mică, elevii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens, parcă ar fi niște „adevărate aspiratoare”.

Prin excursii, copiii cunosc locul natal, dar și locurile unde au trăit, muncit și luptat înaintașii lor învățând astfel să-și iubească țara, cu trecutul și prezentul ei. Copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă scriitorii și artiștii. Excursia este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuiește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Excursia reprezintă finalitatea unei activități îndelungate de pregătire a copiilor, îi ajută să înțeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu zi, ci și ca un act de ridicare a nivelului cultural.

Educație

Educație

Educație

Educație

Aceste vizite se pot finaliza prin realizarea unui portofoliu al vizitei: ierbar și insectar, colecție de imagini/fotografii, eseu liber/structurat (locul vizitei, durata, aspecte de interes, sentimente) poster de prezentare realizat cu ajutorul fotografiilor.

Vizitele la obiective industriale pot fi: vizite în grup și vizite individuale. Vizitele au ca scop cunoașterea, înțelegerea și aprecierea valorilor culturale, istorice și industriale din zonă. Activitățile extracurriculare pot duce la dezvoltarea interesului

În cazul vizitei la obiectivele industriale instrumentul de colectare-procesare a informațiilor poate fi Jurnalul vizitei. Acesta include materiale promoționale, materiale documentare colectate din presă, chestionar cu răspunsuri ale angajaților la întrebări anterior pregătite.

Vizitele la obiective industriale se pot realiza și individual: vizite la locurile de muncă ale părinților, altor rude sau prieteni.

Activitățile extracurriculare și extrașcolare au un rol foarte important în dezvoltarea personalității școlărilor mici.

Prof. înv. MUNTEANU ANIȘOARA

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

UMBRA TOAMNEI

Toamna își rescrie povestea, cu picături de lumină, strecurate prin perdeaua de nori cenușii, peste cărări uitate, pe care nimeni nu mai calcă, cărări lipsite de umbre, dar pline de frunzele pădurii și de sunetele ultimului răsuflu al verii. E toamnă și pășesc iar pe noul covor pavat ici-colo cu aur și trăiri, în târziul epilog magic al acestui anotimp plin de culoare.

Văzduhul, trecând și prin pridvorul tainic al codrului, duce treptele viitorului mai aproape de toamnă, de copacii desfrunziți, de norii cenușii, de zborul trist al păsărilor care pleacă..

Un regal neîntrecut al culorilor, de la galbenul pal, la roșul de foc, ne acompaniază diminețile, mai reci și mai întunecate. Doar lacrimile de septembrie mai îndeplinesc dorințe și cad în grabă peste pământul roditor. Singurul care mai mângâie frumosul nostru sat este soarele, ce șterge în treacăt orice picătură de brumă de pe fața ofilită a florilor.

Toamna ne invită să gustăm din iubirea cu care își colorează cu atâta grijă frunzele, apusul, înserarea, din natura care se pregătește cu resemnare, în fiecare zi, pentru somnul ce va urma.

Letiția Asavei, elevă clasa a Vi-a, Școala Hangu, prof. Dominte Teodora

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

O NOAPTE FĂRĂ STELE

Între zi și noapte s-a lăsat o barieră greu de trecut. Cu calmul stâncii izbite de val, murmurul nopții trebuie să escaladeze munți de împotrivire, retezând inițiativa de reîntoarcere a zilei.

Așteptam un cer plin de stele, dar odată ce s-a lăsat cortina peste lumina zilei, mă simțeam de parcă nimerisem pe o scenă fără să fi învățat rolul. Doream să simt magia astrelor nocturne, naufragiind printre razele lor argintii, dar toată fericirea

și convingerea mea cu privire la apariția stelelor s-au sprijinit pe o sărmană iluzie. Era beznă, un întuneric dens, ca de final de lume.

Lângă mine, însă, câteva stelute albe pătează întunericul, împrăștiind cu putere o mireasmă profundă, ca un mister întunecat, ce trebuia să iasă din anonim. Era Regina nopții, floarea care m-a fascinat mereu și care nu-și desface petalele decât atunci când noaptea pune stăpânire peste univers..

Este liniște. Pământul își ține răsuflarea. Pe cerul întunecat, de după păduri, apare sfielnic, luna, alungând întunericul din jur, cu lumina ei argintie și rece. Totul în jur e adormit, încremenit, asemeni unei clipe furate veșniciei, infinitului.

Denisa Irimia, elevă clasa a VI-a, Școala Hangu, prof. Dominte Teodora

TOAMNA

Toamna – anotimpul ruginiu, plin de culoare și farmec. Soarele a uitat să se mai ivească dintre nori, iar nopțile au devenit mai lungi și mai reci, au trecut astfel doar câteva zile, suficient de mult însă ca să preschimbe totul într-un tablou fascinant.

Copacii au îmbrăcat haine de sărbătoare. Frunzele lor au împrumutat culoarea roșie a focului și culoarea galbenă a soarelui, în amintirea verii abia sfârșite, dăruindu-i cu multă tristețe o ultimă îmbrățișare înainte de a se desprinde din copaci și de a se așeza resemnate, pe cărări neștiute. Din când în

când un vânt aspru le desprinde de la pământ și se joacă, alergând după ele. E frig, iar florile din grădină cerșesc zadarnic soarelui, un pic de răgaz, să-și poată aduna visele, speranțele, dorul de vară. Sunt triste și lipsite de viață. Nici păsările nu sunt mai vesele. Se pregătesc, în mare grabă să plece, lăsând în urmă copacii desfrunziți și iarba uscată de primele brume.

Soarele e obosit și abia dacă mai încălzește pământul. Frigul se lasă ușor, spulberând tainele toamnei. Lacrimi reci cad în neștire, plângând pentru copacii goi, pentru codrul pustiu, pentru cerul întunecat, pentru zilele mohorâte și triste în care natura așteaptă cu nerăbdare, primul fulg de nea

Dascălu Elena Daniela, elevă, clasa a VII-a, Școala Buhalnița

Aniversări

Aniversări

Aniversări

Aniversări

SĂ NE AMINTIM DE PETRE ȚUȚEA

Petre Țuțea s-a născut la 6 octombrie 1902, în familia preotului Petre Bădescu. Destinul său nefericit începe odată cu ziua sa de naștere. Mama sa, Ana Țuțea, țărăncă analfabetă, era servitoarea casei Bădescu. Cum tatăl său, vădov fiind, nu avea voie să se recăsătorească, a primit numele de familie al mamei.

De o inteligență scilpitoare, după terminarea liceului, a absolvit Facultatea de Drept, la Universitatea din Cluj. La Universitatea Humboldt, din Berlin studiază formele de guvernământ. Termină ca doctor în economie politică și drept și devine discipol al lui Nae Ionescu.

În cadrul Guvernului Național Legionar instaurat după 6 septembrie 1940, Petre Țuțea a îndeplinit funcția de șef de serviciu, apoi de director în Ministerul Economiei Naționale.

După venirea comuniștilor la putere, Țuțea este arestat și condamnat mai întâi la 5 ani de închisoare (1948-1953), apoi la 18 ani de muncă silnică în diverse penitenciare: București, Jilava, Ocnele Mari, Aiud.

A fost un reprezentant important al literaturii gândiriste, prieten cu marii intelectuali ai vremii: Emil Cioran, Mircea Eliade, Constantin Noica, Radu Gyr, Mircea Vulcănescu.

După eliberarea din închisoare, reușește să-și recupereze o mică parte din manuscrisele confiscate. De fiecare dată când era închis, i se "confisca averea". Avere care consta, de fapt, în câteva cărți și câteva manuscrise.

Înlăturat din funcția de economist de excepție, pe care ar fi putut-o exersa cu mare succes, răpindu-i-se o mare parte din opera scrisă, trăind într-o sărăcie cumplită și având o mare spaimă de singurătate, bătrân și bolnav, Țuțea a avut mereu regretul neîmplinirii sale. Nu a avut familie. Nu a putut face carieră. A strâns în jurul său intelectuali cărora le-a împărtășit crezul său filozofic și religios. După atâția ani de suferință și-a păstrat demnitatea și sufletul curat.

Printre lucrările eseistului și filosofului Petre Țuțea, se numără și: *Reflecții religioase asupra cunoașterii*, ediție *Philosophia perennis*, *Neliniști metafizice*, *Filosofia nuanțelor*.

Petre Țuțea moare la 3 decembrie 1991, dimineața, lucid fiind, într-o rezervă a spitalului "Cristiana" din București, pe când era interviuat de un grup de reporteri. Avea 89 de ani. Ultimele sale cuvinte au fost: "Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de mine!"

Afirmațiile sale sunt notorii, dezvăluind modestia, simplitatea, dar și inteligența, profunzimea și sensibilitatea marelui gânditor: „Fără Dumnezeu, fără credință, omul devine un animal rațional, care vine de nicăieri și merge spre nicăieri ”Eu, cultural, sunt un european, dar fundamentul spiritual e de țăran din Muscel. La închisoare, grija mea a fost să nu fac neamul românesc de răs. Și toți din generația mea au simțit această grijă. Dacă mă schingiuiam ca să mărturisesc că sunt tâmpit, nu mă interesa, dar dacă era ca să nu mai fac pe românul, mă lăsam schingiuit până la moarte. Eu nu știu dacă vom fi apreciați pentru ceea ce am făcut; important este că n-am făcut-o niciodată declarativ, ci că am suferit pentru un ideal.”

Nici noi nu știm de câtă apreciere se bucură astăzi Petre Țuțea, dar văzând cum se creează diversiuni în care sunt adulați proștii, mă îndoiesc că marile valori naționale mai sunt apreciate. Sau că își mai aduce aminte cineva de ele.

Bibliotecar, Lupescu Iolanda

